

Posluchate přepište Děny z Janovic, z vrchotových Janovic z parku, myslím se.
Od Stolu Karla Krause.

Ale je to nekončí a my jsme se ještě nezvedli od Stolu Karla Krause.

Ostatně dnes se ho budeme držet pořádně,
protože dnešní díl bude Krauzový a Sidoný patřit.

A že se je?

Če ho držet.

Já vám ukážu, což v podcastu seděje, málo kdy,
pak to tam dáme na síť.

Znáte tu dle fotografii?

Já mi jíběj popíšu.

Fotografii je automobil Sidoný a Karl.

Tady před zámkem. Karl je tam i brater Charlie a je tam,
chůvá mej-mej, ta irská, Mary Cooney.

A je tam Mechtild a Lichtovská, to tam vlastně všichni.

Ale Karl Krause, všimějte si je úplně vzadu.

Je trochu v pozadí.

A je schrbený a evidentně přichází teprve k té fotografii.

Jako kdyby se mu nechtělo.

Jeří Rák jedno vypravil ta fotografii.

Udajně vznikla tak, že Sidoný je trvala na tom,
že v dobrém raním slunci se musí vyfotit ze svým novým automobilem.

A se v svými hosty.

Takže Krause není, že Vitalis postel ještě přinučili, aby se v oblík.

Když je v zupanu.

Ne přišel tam v zupanu.

Takže se tváří kycele někde v pozadí fotky.

A vůbec se mu do toho nechce.

To je mozezka nálada.

Kovátpov svéřitka a 20 leta.

Ano, ano. 20 leta před zámkem.

Krásne.

Sidoný je hrdě zavolantem v klubouku

a Karol Krause tam někde,

Sotva se dobel hávák, fotce a musel odložit zupanu.

A je úplně nešťestný kamo to v lečou chudáka.

Ale tak nešťestný tady rozhodně nebyl vždycky.

Oni i kotrmilce jak zájemné ostahu byly.

Také ho není dynamické.

Ne probereme určitě všechno doporučujeme číst Karla Krause.

Tak ještě jednou na posedi tady ve vrchatových hanovicích je Martin Graman.

A tady u Krauseva stolu stále Michla Stehlík.

No, zdejší zámek si prošel velmi čilým stavebním vývoje.

Náliherní zborutí nám byli mobilitování pro 1838.

Angličti na v dětském pokojí Němčina doma s učitelem.
Jazyk můj země nikdy správně.
Původně od středověké vodní tvrze přeze renesanční zámek.
Až po barokní přestavbu a její součástí právě už bylo vytvoření
v formální francouzské zahradě.
To může od ním u stylu šlechty a třeba tam napříklat cestování.
To cestování je přesledný návernou velmi příznačené.
Rainer Máry a Rilke ve svých vzpomínkách
velmi často vzpomínal na intimní a domácí atmosféru,
která panovala ve vrchotových jalovincích.
V roce 1913 Rilke ještě žije a od Sidonie se dozvěděl
s drčující správou, že si její starší brat Rio Hanec
28. v Větna v Něchově zalživok.
Kdo tady pobýval častěji, však byl Německý žurnalista
dramatik Karl Kraus.
Harle, pojďte dál.
Nikoukijte francé, kvězněte panu Krausově
závazat ladit, rychle.
Ne, ne, ne, není třeba.
Je to jen pár kních a časopisů, archiopera.
Už se nemůžu dočkat vaší zahrady a kameného stol.
Konečně budou moci opět v klidu psát.
Jelšen, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero, jero.
Krause se do Krause zamilovala.
V deníku ho nazývá nejlepším, nejmělejší a nejušlechtilejším mužem.
Nažíva a jí postěhuji dvě největší totality nazistická v období okupace.
Také baronka Sidonie musela opustit svůj zámek,
do kterého se nastěhovalo tankové velitelství SS a tankové opravy.
Tak potom komunistická.
Ten jeden z těch soudrů, kterým nenáviděl všechny kříža, katoička,
tohle to začal nici tlámal to.
Nakonec se mi podařilo dostat se přes hranici.
Jaká je to radost?
Ocitnouce po 11 letech zajetí zase na svopodě.
Baronka Sidonie nádherná, zemřela v Denhemu, 30. září 1950.
Už ten začátek vztahu, jak jsme to říkali,
v prvním díl mezi Krausem a Sidonie je dost hektický,
protože ona vlastně velmi trpí strátou toho bratra Jana,
který navíc zemře tak jako nečekaně a problematicky.
Ona k nim měla opravdu jako asi ze všech lidí nejbliž.
I v tyte upovahou.
V stejné broce velmi brzy poté osmého září, 19.13.
Na sebe narazí v Café Imperiál ve Výdních,
kdy je se znamuje její budoucí manžel,

Max Tundra, také se dostaneme, jakého velmi zajímáme mimo osudu.

Ale to zajskří, okamžitě.

Nástraví několik hektických dní ve Výdni,
projístkami, návštěvami, pobytem dokonce u ní v bytě,
kde je to prostě silné a od samého začátku.

Velmi brzy se Kraus také objeví v rotových Janovicích.

Ostatně můj oblíbený Florian Ilié v tom roce 1913

píše 26 listopadu, píše z hotelu Pallas v Praze.

Sidon je nádherná Krausový Telegram.

Přijed' v noci, oddaně Sidon je.

Přijel a Sidon je si zapíše po prvé.

A toukste v tom roce 1913 na samém začátku.

Ale ten vztach je takový jako provázený různým...

...odbočkami.

Ne, odbočkami to taky.

V koniec konců Sidon je taky není jediná,
že nakolem Krause v té době ten jeho výdeňský kruh
a ty faninky obdívateľky je velmi intenzivní.

Ale oni se vlastně se známí na začátku září 1913

a začátkem ří na 1913 se dokonce sidelný je s Rilkem
zúčastní premiéry.

Myslíte draždanech?

Zvěstování od Claudela.

A tam se chce seznámit s Rilkem Franz Werfel.

Další velký smysovatel, budoucí.

Tak budou tady ještě mladý.

Tak jsou představeni a Sidon je k němu odtažitá

a Werfel je protivný.

A protože ona ho tak jako...

Přehlíží.

Přehlíží.

Tak ono oni začne šířit,

že vůbec není žádná baronka

a že dokonce jezdila s cirkusem.

O, tak rastná pomluva.

No to jo.

Ale nemůžete to udělat ženě,

do které se před měsícem zameloval Karl Kraus.

Takže to je na ostří pero?

No ale prostě v dífakl výjde

tak zžíravé komentování.

Nejen Werfel jako takového,

ale všech pražských německých mladých básníků,

kteří prostě se tam množí,

prostě geometrickou řadou.
A teď prostě opravdu je paroduje
a tělá si z toho Werfela
plného hlupáka.
Tak Werfel se po tomu mluví, ne?
Ale někdy to už nenapravíte vstahy.
O začátku pošleteš,
že nejste baronka a jste z cirkusu.
Urazíte lásku Karla Krause,
tak to fakt není pro začínající obásníka
úplně dobrý start.
V záště výdenské kritiky.
Kraus je vidět už o začátku
jako ochrannitelská,
prostě mužská rolem.
No a pro prvé,
jsem do Vrchotových Hanovců příždí už v listopadu.
Pravět, to je ten listopad.
1913.
A trávíc dokonce Vánoce.
A to dokonce s Adolfem Losem.
Příjtel Karla Krause.
A ostatně existuje
z losových 60.
Fotografie je velmi hezká.
Kde jim tenš v losově,
tedy Milerovi je v Praze,
kterou bych si postavil,
jako architekt.
Sydonie si tam dopoznal,
že ta věla je příšerná,
protože v chodáci lidi musí chodit
v úplnost chodech.
Samý schod to tam je.
Ale ta fotografie
je velmi zvukový,
ale třeba když tam ukázováno
tady mladotová sousetka
s vedlejšího pánství a podobně.
Ale málo když se u té popisky,
kterou třeba v té literatuře
kolem Sydony a Krause vidíte,
ukázu, že tefotografii v druhé řadě
stojí třeba machar.

Ten se tam nezdurazňuje.
Adolf Los, když jste ho zmínil,
on je opravdu blízko,
kálo Krause,
jsme v minulem díle zmínili
když je to ten jako žit,
ale Krause
se stane ze svým rozhodnutím,
si se jenom napadlejte katolíkem.
1911 přestoupí jako
katolické výře.
A kdo může tak motra?
Adolf Los.
Asi se teda s církví skončí v 1923
poměrně brzo, ale ten Los
můbil opravdu hodně blízko
z těch přátel.
Vánoce roku 1913
od kotových Janovicích, Los i Krause
a když jsme mluvili
v ten minulý týden o tom,
jak Krause vnímal
jejich vztah, k čemu
to si do nejvyho životě uhráje roli,
tak myslím, ten výrok je,
když služ mi přeje,
že hned náleznu své slovo.
Můž má to slovo, může ten autor,
že náje ten služ.
No, zase si do nej dodává
v rámci jejich vztahů pro člásk.
Vždycky znamená u muže stejně jako uženy
níčení.
Myslím vše v těch kotových lecích,
co si prožili mezi lety 13.
36.
Ještě v době, když je Jan,
nádherný, ještě před seznámením,
z Krausem vlastně na ní vyvíjen,
dozmasivní nátlek, aby se stavovské vdala,
protože je jasné, že Jan nebude
pokračovatelném rodu i kvůli své
jak si po hlavních roby.
A není jste zde se Charlie,

kdy ožení, protože ten má
přece jako Charlie,
a vlastně ten, kdo po Janově
nevědně ten párká věnuje se zušlechťování
toho domu a péči o to hospodářství
nejako za pidlení v těch Janovicích.

On tady sedí, teď asi do nýe
razuje po světě intenzivně.

On spíš ředitel panství,
on vlastně přestává v tuh vědstvím
cestováním a s těm ředitlem panství.

Dokonce kvůli tomu studie národu hospodářství
na univerzi, aby se do vzdělal tím
to směrem, protože jinak je právní,
takže on

Tam nebylo jasné, když se to odvědně, a navíc Čádlí taky se nedožil vysokého věku, konec koncu.
A třediš Jan tlačení to sydney, aby pokračování rodu bylo skrzení a ona si má najít stavovský
odpovídajícího, že nícha tedy je ještě lepší, čím více postaveného nobyli tím lepší.

Jí se dvoří jeden italský aristokrat, dlouhodobě Karlo, a dokonce tam potom v době toho vstahu
s Krausem ještě před vypuknutným první světové války dojde v během první světové války.
To se to bude v 2015.

Dojde k tomu, že se mají brát, dokonce se chystá svádka v římě, sydney je tam odjede.

A tam vpadne Karl Krause.

A konec kodí dní sedí před domem.

A nakonec si ho nevezme teda toho Karla.

Výmluva byla ta, že ní musel rukovat.

Ale realně to bylo proto, že prostě sydney je odjede z Krausem vpadky na sever, že opustí itály.

Ale to je taky romantika a hektika toho vstahu.

Jako jeho si vzít nechce a nemůže.

Vstavovské by to nebylo ani podlení odpovídající.

Ale on dokáže to, že si nevezme ani toho Itála.

Tak jak rilke se snaší zamezi toho, aby milastiky s Krausem,

tak Krause se zamezi toho, že ona se nevda.

A když se vdá, tak ne, vlastně, jak si nadlouho.

No a ne, úplně šťastně.

Hlavně potom roce 1915 oni mají poměrně jako intenzivní vztak s Krausem.

Ostatně sedíme právě u toho z tolu, kdy Krause v tomhle období vlastně píše poslední nové lidstva.

Jako velmi ironicky pohled na to Rakousko.

Ze spoustu dobových citátů.

Jsou na společné dovolené ve svaté mořici, v neutrálním švýcarsku.

A ten vztak se dostávat další z mnoha krizí až někdy.

V tom roce 1917, kdy se v roce 1919 rozejdou.

Je to jde z mnoha rozchodu, než se jdá se sešli.

A zápětí na tohle se teraz jdou neje vdá.

I když, jak jsme řekli, ten snětek není úplně šťastný.
No, ona se bude Maxetuna, toho, kdo je se znamel s Krausem.
To je jaká várně imperial.
To, že Stavovsky v pořádku, ale Max tony excentrik.
Což ještě se odpovídáte na nátuře Sidonia, která volnomišlenká s tím nemá problém.
Ale to je člověk, který se zabýval výrazně jako pohybem, sportem.
Má se opičky.
A demonstru je to přesík veření vystoupení na dvou opičkách.
Ano, prostě jezdí po monarchii s jedvými opičkami
a koná přednášky o významu pohybu.
No, to je manžel, jak vyšitý.
Zala si manžela s opičkami.
Oni se berovou v roce 1920.
V Dubnu.
A do půjdu roku to manželství.
A v prosinci můj uteče.
Vychládá ona uteče z krauzem zase.
No, ale manželé se o až do roku 1933, kdy jsou rozvidení konečně.
342 nebo 33, myslím.
Formálně to vydržilo jako nějakých 13-12 let.
Ale Max tony excentrik umírá v roce 1935 výdeňském blázen.
Ona předná tvrtě, že se s ním rozešla, protože byl blázen.
Ale to v tom roce 1927, myslím, ještě nebo tak zjevné.
On se stalo možná blázné, protože se s ním rozešla.
Nikdy nevíte co je přičené a co je důsledek v tomhle případě.
Takže jako tohle je tak rádko rechál svatba,
realná na půl roku, formální na nějakých 12 let.
A pak už se prostě sydonie nádherná nevdá.
Ostatně ještě před tím rozvodem v roce 1931 umírá,
br. Karel.
Znamená, ona je vlastně poslední z těch tří sourozenců
a musí řešit právě tu z pravou panství.
Kdy vlastně na ní, na ní spadají ty věci, pro které se karel můžete návnout.
Co řízovná jako není blízka a nejdejí to,
takže s tím panstvím pomůže Max Lobkovic,
který dosadí své lidi do té správy,
revitalizují to osazenstvo,
někdo musí odejit, někdo nový lidé přichází
a starejí se o panství v Janovicích,
aby to vůbec nějak fungovalo,
asi do nej nemusela tak jako do této chvíle
řešit své finanční požadavky na svět.
Ale o nej dobíhají, ona není už tak movita,
jak se zdálo mnoho těch cest platí Karel Kraus.

No protože je tady pozemková reforma,
a oni přidouboval koučástek.
Statně i ten automobil, o kterého byly focení,
tak ten Kraus ještě navíc koupil.
No, ale když jsme u toho tobogánu,
toho jejich vstahu, když končí mančelství
s tunem, to faktické v roce 1920,
tak další intenzivní období je mezi lety 20,
respekt, které spíš 21, ale v lednu 24
následuje pro jistotu další rozchod,
takže zase jsou prostě v několik let
jako od sebe, když se asi rozejdou.
Aby se opět sešli a byli,
jakém si vstahu, roce 1927,
no a Karel Kraus bohužel umíráv,
roce 1936.
Takže to je opravdu jako vstahově na tobogánu
s dalšími muži,
kterých ostatně nebylo málo,
respekt, to je někteří byly i po smrti
Karel Krause poměrně logicky.
Takže ten vstah je opravdu jako velmi bouřlivý
a velmi intenzivní.
Mězméně, ona si pak jako,
zase jak mi říkali v té romantice,
to vlastně každé se životní etapy
hledně na tu předchozí
a pořádce k ní vrátit,
tak potom Krausovina píše,
že byl zůstal píchou a korunou
mého života.
A kdo je tedy Karel Krause?
Ale se nesem istý zдал naši
jako literální tradici,
ho vůbec vynímáme,
byť je to jako velký inspirátor
a když jsem se podíval na
spíš objem díla, samozřejmě i obsach,
tak je to hranice
pravidelným periodikem,
ale vychází, jak mu to víde,
někdy je to intenzivnější, někdy se odmlčí.
Od roku 1899 tam je ležší
spolu autory a tam je to silná generace.

A no, to je ten výdenský krůk.
Man, Trackle, Werfel,
Loos,
dokonce tam získá nějaké texty
o Skaravá Ilda.
No ale od roku 1911 rozhodne,
že to bude přál celé sám.
A píše to celé sám? Až dokonce.
Až do vlastně do nástupu na cismu vrakou.
Víte, že se říká, že vyšlo 922 sešitu,
které tvoří 20 tisíc stran.
Ten má jako napsáno
na několik životů
a vedle jsou další statistiky,
že vedle toho proslovil
na 700 veřejných přednášek
na téma literatura.
To je podstatné, on s tím
svým jako zájmem o jazyk
literatura kritiku obýždí
v stupu veřejného prostoru.
A koná veřejná vystoupení
jenom v Československu
u smrti v roce 36. měl přes 70.
Velmi často samozřejmě v německých
oblastech nebo v centrech typu Praha.
Koná veřejné přednášky,
kde samozřejmě v německy
hovoří o významu jazyka
a velký kritik
fráze třeba,
jako vfrázovitost.
Byl to ironik.
Už tohle, že je to svět,
kterém člověk,
který se věnuje literární kritice
a kritice společnosti,
je tím populární v té Evropě.
A mimochodem, když je koná ve výdňi
a i lez do jinde,
tak v druhé radě v levo sedí,
že Sidon je nádherná,
a on přednáší pro ní do Elkemír.
Zároveň dokáže inspirovat.

Kolik máte následně můžu
i v naší tradici, kteří si na sebe
chtějí vzít téměř roli
Karla Krause a mít
svoji veřejnou roli
ať už těmi přednáškem nebo tím, jak píší.
Máte tady Fx Shaldus
s níkem jako tverkou velkou personu
ty, kteří chtějí následovat
u pochopení, ale i v té roli
v té společnosti.
Takže ve své době
bylo velmi obdivoval Karle Čapek.
Karla Krause pro něj bylo velký
a z hlavně brítký myslitel.
Ale z té naší literární paměti
trošku vypadl.
Jasně, ale kdo se na Krause
odkazuje ve své době
v té jehodobě,
tak tam máte Pavla Aiznera, Masaryka,
to je prostě
fakl, jak vyštítám.
Oto Karfišer Čapek, ostatní
Arnošt Krause u nás, Karel Poláček, Arne Lauryn,
Josef Kodíček, Peroutka.
A víte, za Krause má pochopení a Šaldama
závisník.
Já jsem.
A Peroutka má přítomnost,
taky výrazně inspirovaná.
A bychom chodím, já se tady
k teď českému vstavku Krausev
vrátím je klikat Peroutkový, protože
to bylo jako přiznané.
Mnoho krát psal o Krausev
hodotěla Krausevo dílo
a nekrology největší u nás, když zemřel
Krausev, tak vyšli právě přítomnosti.
Ani jednak to psal
Josef Kodíček, jednak Jan Mincer, což byl
překladatel Krausev do Češtěny
a jako jako největší, asi z náledzí
hodíla v té době, jeden z největších

a samozřejmě mnoho krát to píše Peroutka.
A tohle je zajímavý moment.
V chvíli, kdy
Peroutka měl
jazykově kritické námětky
z rovy
Vásízkému stílu jazyka.
Avančura se
vhájel a obrátil se ještě
mladému pražskému lingvistickému kroušku
argumentoval prostě,
tím, že ho oceňuje
tato mladá výnedce
Tak můj Peroutka
počátkem 1730 odpovídá
takto.
Cituje te potěšení filologů z nezvyklých
slov neologizmu, barbarizmu
a archajizmu, která prísou
bástnický hodnotná už tím,
že se liší od běžných slov
sdělovatí řeči svojů zvukovou
účinností.
Nevím do jaké měry jste obeznámem
s dílem Karla Krause.
Je to muž, který dovede sedět nad jednou větou
několik hodin a dovolte, abych
Vás ujistil,
že vy věcech bástnické řeči
nemá ve své vlasti soupeře.
A že pokud se stil utýká,
je aspoň takovou autoritou
jako filologický kongres.
Když život uplynul v sloužení řeči,
řekl zase toto.
Jen ta řeč,
která má rakovinu,
má sklon k novotvarům.
Užívatě neobičejných slov
je literární nespůsob.
Publiku se smějí klasti
docest jen myšlenkové obtíže.
Každý si vybíráme autority
podle své chutí.

Vy filologické teoretiky,
já může jenž má za sebou po jazykové stránce
nejčistší dílo
který je v Čistě.
A tam byla ohromná výhodla,
že Peroutka čte na prosto bez problému Německy.
Jasně.
To je zase i ta jiná tradici,
ale skoro by řekl,
že v tomhle případě může jít o věc názoru,
protože já třeba byl ju vančuru
a ty jeho barbarizmi a neologizmi
za tím co Peroutka s Krausem chtějí být přesný.
Aby to nevznášel.
Myslím si, že se tady potýka
učitá jako
manjera, bravůra, to je jedno
to jsou moderní
a to už bude moderní v té
co dělá los z interiéry.
Klaus to těž dělá s němčinou.
Bude to prosté, čisté, jasné,
zbavené všech nánozu a všechny
kudrlinek a ornamentu.
Klaus je zločen,
to Klaus dělá v jazyce.
No ale zároveň u jazyka typu vančury
nechceme literalně teoretizovat.
Zase tam budeme někdy mezi rilkem vančuro,
kdy ta nejasnost,
mističnost vám vlastně dává
jako pro vlastní emoci, pro vytváření
vlastních obrazů, za tím, co
těhle lidé píší jako skalpelem,
tak vančura se z naši v oblacích.
Přesně tak, takže
jako je to tenhle rozdíl,
není to jenom otázka, vkusuje to otázka
přístupu literatů, řekl jásí k psaní
jako takovému.
Nicméně, když se podíváme na
vztah Krause k Československu,
tak myslím, že to je strašně
zajímavé, protože ta jako

intensivní fáze, jeho pobytu
tak, o konckém slovenském se nadal výčině.
To je těžký rodák 1874.
Rodák výčině, ale po 3 letech byl
přesunout rodiči do výdně, pak už teda to byl
vídeniák. Ale
on se vlastně sem stejně jako ten
rilke vrací do své domoviny
Krause, v těch
20. části 30. lidi
na světě, Československu
velmi ocenuje a velmi se k němu
jako vrací a upíná a vysvětluje
třeba jako ukázkou
dělávat Československé jako příklad toho, jak se může
svoje moderný stát.
Přitom ale zároveň, jako typický Krause
prostě, že něco chváli, tak kritizuje zároveň
a předkál se samozřejmě
s Masarykem
hovořil s ním, konec konců
udržoval s tyky, jako s dalšími
Československými demokraty typů s čapkem a tak podobně.
Ale o Masarykové řekl, že to je
zázrak světových dějen, totiž
spojení státníka a čestného člověka.
U Krause už to nemusí
být mít úzkrause, to třeba psláv.
Bojuje proti nacionalismu,
takže vlastně varuje Čechy předtím,
aby se chovali vůči Němcům
svým, nacionálně
tak jako to bylo zvykem za Rakouska
což on třeba kritizuje velmi politiku
školskou, kdy prostě Češi
se snaží i ty německé oblasti
a zjako vĕproměňovat tím, že tam povolují
pouze České školství.
To je velmi obrovské stavby
v pohraničí, kte jsou
těmi Českými školami, aby se obsadil prostor.
A on už v 2022 v příjmu
se vlastně varuje před
vypětným podcitem národní výhry.

To, že taky Vistromy nemáme ve zvyku
ve svých dějenách akcentovat,
že tady něco takového mohlo být, že Češi
mají podcit národní výhry.
A podle toho jedna říká, tím jenom oživíte
ten starý militarizmus a povede to zase
ke střetu maketné.
To bylo jenom přitky jako ironik,
ale dobrý analitych.
A pokud jste ironik bez dobré analízy,
tak pak už jenom strlíte,
kdo samou učelné.
Jste dřít s Čechom v roce 22,
že jim hrozí
podcit národní výhry.
A že to může sposobit militarizmus
a střet s těm jenem.
A že to povede zase gnové krvy.
To je prozíravé.
Tak on píše jedno ze svý děl 3. valpůžina
noc dokončuje někde kolem roku 1933
s vědomím, kam se ta Evropa žene.
Máte tady autora, který mezi léty
15. až 19. napíše
poslední nové lidstva.
Tady někde u toho stolku.
A takže ty poslední dové
se jako budou opakovat
nebo se ženou dostejné
absurdy ty právě tím nacionalismem.
Ale říkájíte to Čechům
jako něveckým lůvící autor,
že nemají mít podcit
jako výhry výhry, když většina
toho národa nebo z Českého společenství
toho jako výhrubere.
Když jsme ještě o té modernity,
tak on se to projeví jako praktické výho životě.
On třeba jako rád sestu letadlem.
A píše právě Sidoní
Já jsem pak se říkal,
jak on mohl můžu zjít ty Janovice
přece jen v té době, i když jako řídil auto
nebo jezdil vlakem,

víme, že posledně, když odžížil,
Sidoní doprovázel na nádraží do Benešova,
ale od toho Benešova je do Prahy
a pak letil do výtně letadlem.
Moderný můžu, prostě moderný můžu.
A tady je to mořčík 1874?
Ano, je to mořčík.
Nebo Antóní Zapotek.
Taky mimo...
A co já teď tady?
Já jsem čekal, když se přiblížím
k tomu roku 1874,
abych můžu říct, a od 10 let
později se na rodí.
Svám, abych nechtěl hrát karty hledit.
Já si počkám.
Tak, já jsem na hranej.
Nemám žádnou spojitostí.
Ale
to je taky důvodřeba,
protože bych pak se Sidoní odcitne na krátko,
než zemře v Londíně, nebo v Anglii
v Exilu, tak mezi lidismy,
se kterými se setkávat,
který tu Mehtyl Delichnovskou
a ty Lobkovicovi a tak dále.
Ale tam je i peroutka.
Protože on se setkává,
si se od 10 let starší ženou, než je on sám,
a to takže přesně.
Ale on se setkává prostě s člověkem,
který ho spůje s Krausem.
On se setkává se v zpomínku na ten svět,
kde ještě byl Karl Krausem.
Ale i tak zase jsme zpátky u toho,
kdyby osudy těch lidí byli osudy zpomínek.
Ano.
Je to, kde se dostávají prostě
který se ocitou v exilu,
tak je to prostě jako obrovské defile
vzpomínek.
A já tu když ještě to vztahování k Čechám
uzavřu právě peroutkovým citátem
z roku 2008,

přítomnosti, kde mluví o Krause,
který tehdy byl navržen na...
Několiká byl navržen na...
Neměně 3krát.
Na Nobelovů cenu.
To je podobný osud jako čapek.
Navrhovali, ale nedali.
A říká, žije v Evropě muž,
taky spisovatel Karl Krause.
Jeho ždilo, kdy lec ten tak jde z Menschheit,
nejen je největším protestem,
jaký kdy byl protiválce na psán,
ale tak jest nad jediným dílem
poslední doby, které se při vši rozdílnosti
přiblížilo Sheikspírovské mohutnosti.
Muhodem...
No, ale muhodem Krause
se intenzivně zabíval Sheikspírem,
to víme i z dopisu Sidonii,
a taky o tom přednášel.
Takže jako to s pojení Krause a Sheikspíra
není jako jenom peroutkovské obdivné,
které je to jenom zpracionální základ,
to co Krause dělá.
Zase je tam hezké, že zvolíte ten přídomek
výdeňský autor,
nejakouzský autor.
Ano, otázka je,
tak to je typicky problém výdně,
že v té doby ještě stále,
to je výdeň a je rakouzko,
to moderní.
Znáte to, že výdeň je skoro
jako práhá, jenom práhá není jako výdeň.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha.
Vlastně Krause má
nepopíratelně
vliv na to, že Sidony,
o ní formuje do jisté míry,
tím, co myslí,
její péče, třeba její strach o jazyk,
jako jak ona píše, potom třeba i po té válce,
když si píše s
tím

vágnerem, s tím
konzistorikem, který zachranuje,
co se dá už vytběhem války,
tak ona můžečne psát, takže to těch dopisů
vkládá česká slova, kde může,
mluvá se, může, nebude psát, nikdy česky, protože
řeká, já jsem prostě se
učila jazyku u Krause, a Krause
prostě by mě zabil, kdyby věděl, jako prznila
jakýkoliv jazyk, a teď jako ten vztah tam je.
Já jsem si myslím, že Krause musel formovat
i ve vztahu, ke Čeství.
Že to, že ona se,
byhem té republiky a projevy se to jasně
na tom konci, v těch 30. letech
jako etabluje jako Česká,
mluvící německy, ale
nacionálně Česká.
Už to, že Mnihov
popisuje, tu chvíli se děje,
nespětně, ale v tu chvíli, kdy ona si píše do
deniku, je tady Mnihov,
tak to popisuje slovem zrada, je
český nacionální pohled.
Je to přihlášení se prostě k tomu národu.
Tak, ona to vnímá stejně jako Češi.
Je, a má absolutní
odpor k vašistům, k nazistům, prostě ke
i k jejich českým podobám.
Když jí vágner doporučí nějakého antikváře
v Praze, tak ona píše, ten vlajkar,
vždyš správůvá. Takže jasné.
Jo, ona je prostě samozřejmě po válci obvinená,
že mluvila německy, takže jako je
kolaborant, ale to obvinění belmi
rychle stroskotalo. Bylo jasné, že
není za co vzít. Absurdní.
No ale odchodem Karla Krause
a symbolicky poslední,
kdo vlastně opouští Sydony z těch jejich
blízkých ze Stareho světa, je
na v roce 42
Mary Cooney, který její
chůva May May, která s ní strávil

vlastně celý život, a poslední roky
věcí, to zamřela taky tady v zámku.
To je trochu symbolicky konec. Tak vlastně se to celé
uzavírá, ona opravdu zůstává sama dokonce
její umřevu i psy, a ona
zůstane v tom protektorátním prostředí
úplně opuštěná.
Mnoho přátel emigruje
zmálo, kým se může
setkávat a navíc postihně
ten kraj, ta katastrofa,
že je vyhlášen vojenským
teritoriem.
No to je 44 zabírá ve letelství SS
Sniánovický zámek, dokonce se
objevuje popočka koncentračního tábora
Flossenburg. Takže,
V Janovice jsou podobně jako velká čas
vlastně Benešovská, sedelčanská
vystihování se tykal 30 tisíc lidí,
kteří museli opustit ten prostor, bo to
zavřeno vojensky, a měl to být
vojenské cvičiště, pravděpodobně
to byl test na věci dlení čech, jako takových,
jak to půjde.
A Sidony je zabalý,
jak jsme si ostatní říkali, připrochá se
zámkem, co se dá do stovek
výden, odvezete o špediterskou firmou do
nedaleké fsy, která je jediná jí
zůstany, jako ten statek tam nějaký,
že si může podrít ten statek tam.
A tam do obrovské
storoly složí ty bedny, a zbytek
války tráví tím, že tam sedí bez
vody, bez elektriny,
bez telefonu a rády a
bez kontaktu s okolním světem.
Pošťák chodí jednou za pár dní,
a ona si dopisuje tedy s tím
archivářem Wagnerem v Praze a z několika
přátely, a to je celé, čím ona tráví.
Nemůže ani do parku, nemůže ani dojánovit,
protože to je vojensky uzavřený prostor.

Poválce se na chvíli vrátí, ale
vlastně moc není kam. A zachrání je park,
to je to, že prostě první, co je tak
zachránit park a vrátit mu jeho,
ale tam už ona mluví o tom, že musí
obnovit genius lodge, už je to to,
už to cítí tu vynulost. Už je to jenom tam vynulost,
už je jenom v tom obraze toho zaníklého
světa, který dalo není, už jako
nostalgicky buduje ten svět
kolem svých bývalých lásek
a bývalých partnerů a bývalého světa,
ale už to
není ani k životu, ani k něčemu,
ona je poslední ve své větvě
a výžet tímto celé končí
nakonec po UNR48
musí odejít
Britány.
V Londoni ubírá na Rakovinu Plitz
100 odek deně
a jej tělo se dostává
vlastně zpět domů, až
v tom roce 1999.
Ano, to jsem viděl, záběli
tady z Janovického parku, když tady byla ukládána
a kromě
Jeřího Gruši, který
byl velvyslanec v Německu
a
učasnil se toho, tak se toho taky
učasnil tedy, že minister kultury Pavel dostál
že jako myslím, že si Doni Hnádherná
by se dozdivila
jak se doba promění
ale zajímavé bylo, že
za nimi stál členorodů
v Ratislavu, kteří vlastněli
Janovice před nimi
tady nádhernými
takže jako viděl jak
tradice tam je, prostě přijeli na pořeb
na svý pandství
tady Antifolmerová

a byli tady velké sliby o tom, jak ty Janovice
se musí vrátit do toho
ještě z návického čátku, nultých let
na českoděmecké foruma, jak Janovice budou řít
velké investice budou
a na ten zámek bude sloužit
prostě tomu střetávání, těch kultur
jako to vždycky bylo
úplně to neklaplo
v parku se pak vyrábila asi rok a půl
už jenom to byl problém
vyrobit a zařídit
měl několik smutných konců na jednou
a jinak je tu pořád krásně
tady bych si dovedlo představit právě
setkává díz mnoha tématy
no ale nemáte k tom těch tisíc cektaru
které k tomu potřebujete, aby to živili
mohužel ne
mítte co budeme nařbytov
tak vy tu jde, prosím chcete předezni na mě
skončíme to nařbytovy, budeme se projít
parkem a podíváme se
konec konců
tak pojďme
tak
po krátkém asi dvou hodinovem
bloudění parkem
jsme našli řbytom
nechali jsme si poradit a
jsme tam
takže poslední místo odpočínku
si do nénaderné
tady jsou předtím desky po zemi rozeseté
na kterých jsou ména psu jako rover
a případně i koní
a týži zvěřen
je malý řbytuvek
jako dlaně
a tady
tady celý ten příběh na konec odpočívá
pokoj
tady je Jan Nádherný
jí bratra, zemřel 1913

výchově
tady jsou rodiče Karel Nádherný
a Amélie
1895 a 1910
svobodná paní
už má na náhrubu napzáno
no a když se vrátíme
zde v levo od stupu
tak tady
je Karel
ktady v pravo je Karel Nádherný
1931
no a v levo je
si do nénaderné paní na Janovicích
narozená ve vrchotových Janovicích
1.12.18
1885
a zemřela
30. září
1950
a pochová na Janovicích
dne
25.5
1929
takže
přesto všechno se na koniec
vrátila a
rodiče i všechny jsou rozenci
a ještě někde tady
pochová na tam Maricuni
to je tady někde tady
je vlastně jeská
spokoj veče ty věci uzavíraj
když máte, když to celé složí
na koniec přes všechny ty peripety
vydrželi výmečně po hromadě
všichni vždycky, kteří poznali
to trojici těch jsou rozenci, jak říkali,
že to byly 3 kromovičení
a ten hřbytov, na které my
stojíme vlastně, nechá
vytvořit karel
pomírně krátce předtím, než jsem
sám uložen

a rodiče i bratra nechá přenest
z rodině hrobky v chotovinách
takže, aby mě měli poblíž
tady v tom, už jenom to,
že vlastně tu hrobku stáhnou do toho parku
aby úplně uzavřít předtím světém
a zůstat tady spolu
je to na krásném klidné místě
v Janovickém parku
a na konci ta Sidonu je
přes všechny peripety a režimi doputujem
květnu 1999
no, tak končíme v takové
jako usebrané atmosféry
náledě hřbytová, ale
vlastně to je smířlivé
jsou spolu
tak, děkujeme, že jste léto strávili s nami
na výletech, zajte se někdy podívat do Janovicka
v parku hledat hřbytůvek
a je tady prostě náderně
je tady náderně i bezborudí
díky moc